

Kaira nem adja fel

Louis Sachar

Két évvel azután, hogy kiengedték a Zöld-tó táborból, Hónalj szüleivel él a texasi Austinban, és igyekszik változtatni az életén. Ez azonban nem könnyű, ha valaki büntetett előéletű, és mindenki a legrosszabbra számít tőle. Az egyetlen, aki hisz benne, az Ginny, a szomszédban lakó, tízéves, betegséggel élő kislány. Hónalj látszólag jó úton jár, amíg a Zöld-tó táborban megismert barátja, Röntgen, fel nem keresi őt egy visszautasíthatatlan üzleti ajánlattal. Röntgen terve nem várt fordulathoz vezet, Hónalj megismerkedik a tinédzser popsztárral, Kaira DeLeonnal, korának Beyoncéjával, és a fiú élete fenekestül felfordul.

Sachar a rá jellemző szellemességgel, a kalandok és a mélyen emberi karakterek keverékével vizsgálja a faji kérdéseket, az életüket alakító láthatatlan kapcsolatokat, és azt, hogy mi kell ahhoz, hogy az ember ne térjen le a jó útról.

Louis Sachar

New Yorkban született. Tanári asszisztensként dolgozott, ez inspirálta őt gyerekkönyvírásra. Munkamódszere, hogy amint egy új könyvet kezd el írni, addig senkivel sem hajlandó beszélni, amíg be nem fejezi, és irodájába a két kutyája – Lucky és Tippi – kivételével senki sem léphet be. Szabadidejében bridzsel és teniszezik, telente pedig síelni jár feleségével és lányukkal.

Tudj meg +öbbet a sorozatról:

www.louissachar.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/dreamkonyvek

„Louis Sachar a könyvtárosok, tanárok és könyvkereskedők kedvence – még a legkeményebb kritikusok, a gyerekek is imádják.”

Usa Today

„Nagyon ügyesen kidolgozott történet... szívmelengető, szellemes és izgalmas.”

Time Out New York Kids

„A regény részint attól válik hitelessé és megindítóvá, hogy a karaktereknek vannak gyengeségeik is, és nem félnek megmutatni azokat.”

BookPage

„Sacharnak bámulatos tehetsége van ahhoz, hogy valóságos kapcsolatokat teremtsen egymástól nagyon különböző emberek között is. Az író szereplői sohasem szokványosak, hanem mindig élettél teliek.”

Los Angeles Times

Kaira nem adja fel

Louis Sachar

1.

Hónalj megint ásót szorongatott a kezében, csak most már fizetést is kapott érte, hét dollárt és hatvanöt centet óránként. A Raincreek Öntözés és Kertrendezés nevű cégnél dolgozott. Éppen egy árkot ásott ki egy ház oldal-kertjében, amely a Texas állambeli Austin polgármesterének, Cherry Lane-nek a tulajdonában állt. Miközben belenyomta az ásót a földbe, vigyázott a gyepszőnyegre, hogy a téglákat később vissza lehessen helyezni. Az ásója rövid volt, a feje pedig négyszögletes, ellentétben azokkal a hegyes fejű, másfél méteres szerszámokkal, amelyeket a Zöld-tó Tábor Fiataikorúak Javítóintézetében használt.

Raincreek feliratú piros sapkája alól izzadságcseppek csorogtak, a trikója csuromvizes lett. Mindennek azonban semmi köze nem volt ahhoz, hogy honnan kapta a becenevét.

Közel három évvel ezelőtt, a Zöld-tó táborban töltött első héten egy skorpió megcsípte a karját, és a fájdalom

addig vándorolt felfelé, míg végül megtelepedett a hónaljában. Olyan érzés gyötörte, mintha egy forró tű tekeredett volna benne. Aztán elkövette azt a hibát, hogy panaszkodott, mennyire fáj a hónalja. A fájdalom végül elmúlt, a becenév azonban ráragadt.

– Theodore! – szólt most a főnöke, Jack Dunlevy, egy harmincas évei végén járó fehér férfi. – Valaki szeretne megismerni téged.

Hónalj abbahagyta az ásást, amikor látta, hogy a főnöke és egy nő közeledik felé. Az asszony kék farmer-nadrágot és bő, fehér inget viselt. Hosszú, ezüstös haját lófarokban fogta össze. Austin egy kissé hóbortos település hírében állt, és a polgármester asszony tökéletesen beillett ebbe a képbe.

– Bemutatom Theodore Johnstont – mondta Hónalj főnöke.

Cherry Lane üdvözlésre nyújtotta a kezét.

– Hogy s mint, Theodore?

Hónalj legalább egy fejjel magasabb volt az asszonynál. Széles váll és izmos kar jellemezte. Egykor kicsit túlsúlyos volt, de a sok ásásnak és izzadásnak köszönhetően már régen elégette a felesleges zsírt.

– Megvagyok – felelte, miközben megtörölte koszos kezét a rövidnadrágjában. – Bocsánat, kicsit izzadok.

– Semmi gond – legyintett a polgármester asszony, és kezét rázott vele.

Hónalj, a saját erejétől félve, igyekezett nem túl erősen megszorítani az asszony kezét, és kissé meg is lepődött annak határozott kézfogásán.

– Olvastam, milyen rettenetes dolgok történtek a Zöld-tó táborban – folytatta az asszony. – Szeretném, ha tudná, hogy csodálom magát, amiért végigcsinálta, és új életet kezdett.

Hónalj nem igazán tudta, mit feleljen.

– Én is csodálom önt azért, amit Austinért tesz.

Igazából fogalma sem volt, hogy mit tesz a városért az asszony. Annyit tudott róla, hogy lelkes környezetvédő, de az apja többször arra panaszkodott, hogy a „faölelők” látszólag csak Austin nyugati felével törődnek, amely lankás vidékéről, természetvédelmi területeiről, túra- és kerékpárútajairól volt híres. Az afroamerikaiak többsége, köztük Hónalj családja, Austin sík, keleti felében lakott.

Egy szűnyog zümmögött a füle mellett, mire egy mozdulattal lecsapta. A Zöld-tó táborban legalább vérszívók nem voltak. Ahhoz ott túl száraz volt a levegő.

Egy doboz pattogatott kukorica miatt került a Zöld-tó táborba. Moziban volt, ahol a sorok között megpróbált észrevétlenül eljutni az ülőhelyére. Akkor még csak tizennégy éves volt. Éppen egy pár végzős gimnazista mellett haladt el, amikor az egyikük kinyújtotta a lábát, és ő megbotlott benne. Ők ráordítottak, hogy leöntötte őket kukoricával, ő pedig követelte, hogy fizessék ki neki, és mire mindennek vége lett, a két idősebb fiú kórházban lábadozott, ő pedig úton volt a Zöld-tó Tábor Fiataikorúak Javítóintézetébe.

A Zöld-tó elnevezés kegyetlen tréfa volt csupán. Hónalj tizennégy hónapot töltött egy kiszáradt tómederben, ahol mást sem csinált, mint gödröket ásott. Később, amikor

beadta a jelentkezését a Raincreekhez, Jack Dunlevy figyelmeztette, hogy a munka során elég sokat kell majd ásni. Ő mosolyogva csak annyit felelt:

– Nem gond.

Miután kiszabadult a Zöld-tó táborból, először hat hónapra egy San Antoni6-i átmeneti otthonba került, ahol iskolába járt, és tanácsadásban részesült. A börtönből szabadulóknak fenntartott házban tizenhat fiú lakott. Az ottani tanácsadó elmondta nekik, hogy az afroamerikai fiúk visszaesési aránya hetvenhárom százalék. Ez a statisztikák szerint azt jelentette, hogy közülük tizenegyet vagy tizenkettőt újra le fognak tartóztatni, mielőtt betöltenék a tizennyolcadik életévüket. A tanácsadó szerint ez az arány még magasabb volt azok között, akik nem fejezték be a középiskolát.

– Ha azt hitted, hogy az élet igazságtalan volt veled a javítóintézet előtt – magyarázta Hónaljnak –, akkor kétszer olyan igazságtalan lesz, amikor visszatérsz. Az emberek a legrosszabbra számítanak majd téled, és úgy is fognak kezelni.

Azt is mondta, hogy az élet olyan, mint egy zúgó partokban árral szemben gyalogolni. A titok az volt, hogy kis lépésekben kell haladni, és nem szabad megállni. Ha ugyanis valaki megpróbál nagyot lépni, az áramlat el fogja sodorni, vissza oda, ahonnan indult.

Hónalj, miután visszatért Austinba, öt célt tűzött ki maga elé. Öt kis lépést. 1. Befejezni a középiskolát. 2. Munkát szerezni. 3. Félretenni némi pénzt. 4. Elkerülni

az olyan helyzeteket, amelyeknek erőszakos vége lehet. 5.
Megszabadulni a Hónalj becenévtől.

Most fogta az ásóját, és folytatta az árokásást.

Jack Dunlevy mindig hozott magával rádiót a munkába, és az most Kaira DeLeon egyik számát játszotta.

*Elviszlek egy körre,
és jól fogunk szórakozni!*

A polgármester asszony már távozóban volt, de sietve visszatért.

– Jaj, én hogy imádom ezt a számot! – lelkenedett.

*Elviszlek egy körre,
és ó, jól fogunk szórakozni!*

Cherry Lane magasba emelte a kezét, úgy táncolt a muzsikára. Hónalj igyekezett nem nevetni rajta. Itt legalább szólt a zene. A Zöld-tó táborban ugyanis, ahol reggeltől estig ásta a gödröket, nem volt rádió, amit hallgathatott volna.

*Elviszlek valahová,
ahol még soha nem jártál,
és soha többé nem leszel ugyanaz!*

2.

Rozsdás Honda Civic robogott végig az utcán, és parkolt le a polgármester asszony házával szemben. Hónalj már végzett az árokásással és most a PVC-csöveket erősítette össze. Az asszony közben visszament a házba.

A Honda vezetőoldali ajtaja annyira be volt horpadva, hogy a javítás többbe került volna, mint amennyit a gépkocsi ért. Ezért a sofőrnek át kellett küzdenie magát a sebváltón, és az utasoldalon kiszállnia.

Az egyedi rendszámon az volt olvasható, hogy „RONTGEN”.

– Hónalj! – kiabálta Röntgen, miközben átkelt az utcán. – Hónalj!

A munkatársai nem ezen a néven ismerték, és a fiú tudta, Röntgen addig nem fogja abbahagyni az óbégatást, amíg nem reagál. Belátta, hogy jobban jár, ha válaszol, és ezzel elhallgattatja.

– Szia! – üdvözölte.

– Öregem, te aztán izzadsz rendesen – állapította meg Röntgen, közelebb érve hozzá.

– Hát, te is izzadnál, ha árkot kéne ásnod.

– Én már kiástam magam egy életre – közölte Röntgen. A Zöld-tó táborból ismerték egymást.

– Figyelj, ne hívj már Hónaljnak mások előtt, jó? – kérte Hónalj.

– De öreg, téged így hívnak. Soha ne szégyelld, hogy ki vagy.

Röntgennek olyan mosolya volt, hogy bármennyire idegesítően viselkedett is, nem lehetett utálni. Vékony volt, és szemüveget viselt, amit most egy csíptető napvédő takart.

Kézbe vette Hónalj ásóját.

– Ennek más a formája.

– Persze, mert árkokat ásol vele, nem gödröket.

Röntgen alaposan megnézte magának.

– Nekem úgy tűnik, hogy ezzel nehezebb lehet ásni – közölte, és letette a szerszámot. – Akkor, gondolom, már egy csomó pénzed van.

– Nem panaszkodom – vont a vállát Hónalj.

– Egy csomó pénzed – ismételte el Röntgen.

Hónalj nem szívesen beszélt pénzről Röntgennel.

– De most tényleg, mennyit tettél félre eddig?

– Nem tudom. Nem sokat.

Pedig pontosan tudta. Nyolcszázötvenhét dollárt. És abban bízott, hogy a következő fizetése után átlépi az ezer-dolláros határt.

– Szerintem legalább ezer dollárt – mondta Röntgen. – Hiszen már három hónapja dolgozol.

– Csak részmunkaidőben.

Hónalj ugyanis munka mellett két tanórát is felvett a nyári iskolában. Be kellett pótolnia a Zöld-tó tábor miatti elmaradását.

– Ráadásul levonnak belőle adókat meg mindenfélét, úgyhogy nem sokat viszek haza.

– Nyolcszáz?

– Nem tudom, talán.

– Csak azért kérdezem – folytatta Röntgen –, szóval csak azért kérdezem, mert van egy üzleti ajánlatom. Mit szólnál ahhoz, ha kevesebb, mint két hét alatt megdupláz-nád a pénzedet?

Hónalj mosolyogva megrázta a fejét.

– Nem hiszek az ilyesmiben.

– Nekem csak hatszáz dollárra lenne szükségem. És ga-rantálom, hogy megduplázom a pénz. És én nem fogok levonni belőle adókat.

– Nézd, nekem most jól mennek a dolgaim, és szeret-ném, ha ez így maradna.

– Nem is akarsz meghallgatni?

– Nem igazán.

– Pedig semmi nem tiltja – biztosította Röntgen. – Utá-nanéztem.

– Szerinted azt sem tiltotta semmi, hogy kis tasakok-ban petrezselymet árulj harminc grammonként ötven dol-lárért.

– Hé, nem az én hibám, hogy az emberek valami más-t *gondoltak* venni. Az miért lenne az én hibám? Mi vagyok én, gondolatolvasó?

Röntgen azért került a Zöld-tó táborba, mert kis tasakokban szárított petrezselymet és oregánót árult olyan vásárlóknak, akik azt gondolták, hogy marihuánát vesznek tőle. A családjának is ezért kellett Lubbockból Austinba költöznie, miután kiengedték a javítóintézetből.

– Én csak nem akarok olyasmibe keveredni, amivel elcseszhetem a dolgaimat – ismételte meg Hónalj.

– Szóval ezt gondolod rólam? Hogy én azért jöttem ide, hogy elcsesszem a dolgaidat? Öregem, én csak egy lehetőséget kínálok neked. Egy lehetőséget. Ezek szerint, ha megkerestek volna a Wright fivérek, elhajtod őket, hogy repülni lehetetlenség?

– *A Wright fivérek?* – kérdezett vissza Hónalj. – Te melyik évszázadban élsz?

– Én akkor sem értem – mondta Röntgen. – Nem értem. Felkínálok egy lehetőséget a legjobb barátomnak, hogy duplázza meg a pénzét, és ő még csak meg sem hallgat.

– Na, jó, vezesd elő az ötletedet!

– Felejtsd el! Ha nem érdekel, majd keresek valaki mást.

– Vezesd elő az ötletedet! – Hónalj igazából már kezdett egy kicsit kíváncsi lenni.

– Ugyan minek? – kérdezte Röntgen. – Ha még csak meg sem hallgatsz...

– Rendben, hallgatlak – egyezett bele Hónalj.

Röntgen elmosolyodott.

– Akkor csak annyit mondok, hogy... – Rövid hatásszünetet tartott. – Kaira DeLeon.

*

Austinban fél tizenkettő volt, de Atlantában, ahol Kaira DeLeon, egy tizenhét éves afroamerikai lány éppen most ébredt, egy órával későbbre járt. Az arcát Párnához szorította, ami csakugyan egy párna volt. A töltet már nem volt elég kemény, és a szélek is foszladoztak. A lufis medvét ábrázoló kép, amely valaha élénk színű volt, annyira kifakult, hogy szinte alig látszott.

Kaira bizonytalanul kimászott az ágyból. Boxeralsőt viselt, és miközben a fürdőszobának vélt helyiség felé indult, kigombolta a pizsamafelsőjét. Aztán kinyitotta az ajtót, és felsikoltott. Egy, a kanapén terpeszkedő harmincéves, fehér fickó bámult vissza rá. A lány összehúzta magán a pizsamafelsőt, és becsapta az ajtót.

Az ajtó visszacsapódott, és kinyílt.

– Kretén! – kiáltott rá a férfir, majd megint becsukta az ajtót, de ez alkalommal be is zárta. – Nem igaz, hogy az embernek nem lehet magánélete! – ordította, és bevonult a fürdőszobába, amely az ágy másik oldalán volt.

Az elmúlt három és fél hétben tizenkilenc különböző lakosztályban szállt meg, mindegyikben legalább három szoba volt, az egyikben pedig hat. Így aztán igazából nem lehetett csodálkozni azon, hogy rossz ajtót nyitott ki. Már arra sem emlékezett, hogy melyik városban volt éppen.

Sejtette, hogy Polly, a pszichiáttere erre azt mondaná, hogy ezt szándékosan csinálta; hogy valamiért meg akarta mutatni a testét a testőrének. *Talán jobb lesz, ha nem szólok erről neki*, gondolta. Jóllehet minden, amit a terápiás

üléseken mondott, állítólag szigorúan bizalmas volt, gyanította, hogy Polly, akár egy papagáj, mindent visszamond Géniusznak.

Egyszerűen nem volt magánélete – sem a szállodai lakosztályában, sem a saját gondolataival kapcsolatban.

A gond csak az volt, hogy Pollyn kívül nem ismert senki mást, akivel a turné során beszélgethetett volna. Az anyjával biztosan nem. Meg a kretén testőrével sem. A zenekarának tagjai mind legalább negyvenévesek voltak, és úgy bántak vele, mint egy taknyos kölyökkel. A háttérénekesek a húszas éveik végén jártak, de úgy tűnt, neheztelnek rá, amiért ő van a figyelem középpontjában.

Egyedül akkor érezte magát boldognak, amikor énekelt. Akkor csak ő volt, meg a dalok, és mindenki más egyszerűen megszűnt létezni.

A koncertturné összesen ötvennégy városból állt, vagyis még a felénél sem tartottak. Most a déli államok voltak soron. Atlantából Jacksonville-be, majd Miamiba, Birminghambe, Memphisbe, Nashville-be, Little Rockba és Baton Rouge-ba utaztak, onnan pedig tovább Texas államba: Houstonba, Austinba és Dallasba. Eredetileg úgy volt, hogy Austin helyett San Antonióban lépnek fel, de ezt az utolsó pillanatban megváltoztatták egy, az Alamodomeban tartott monster truck show miatt – nem mintha Kairát ez érdekelte volna, vagy egyáltalán tudott volna a változásról.

Az ilyen dolgokról mások gondoskodtak helyette. Valójában mindenről mások gondoskodtak. Amikor például

véletlenül otthagya Párnát New Havenben, Aileen, a turné utazási koordinátora visszarepült Connecticutba, és személyesen kutatta át a szálloda mosodáját, amíg meg nem találta.

*

Kaira harminc perccel később egy szállodai köntösben lépett ki a fürdőszobából. Felhívta a szobaszervizt, és rendelt egy pohár narancslevet, palacsintát, egy cappuccinót és sült krumplit. Ennek ki kellett tartania a koncertig. Tisztában volt vele, ha megpróbálna közvetlenül a koncert előtt enni, azt kihányná. Koncert után általában fagylaltot evett.

Felöltözött, majd kiment a nappaliba. Fred, a kretén testőre még mindig ott volt, és éppen a napi postát nézte át.

– Amint betöltöm a tizennyolcat, te leszel a második ember, akit ki fogok rúgni.

Fred fel sem pillantott. Nem először hallotta ezt a fenyegetést.

A televízióban a CNN hírsatorna műsora ment. Kaira átváltott a Cartoon Networkre.

Az első ember, akit ki fog rúgni, az Gényusz lesz. Ő volt a menedzsere, az ügynöke, és történetesen az anyja férje. Nem sokkal a turné kezdete előtt házasodtak össze. Az igazi neve Jerome Paisley volt, de valójában azt akarta, hogy Gényusznak hívják. Hiába próbált Kaira gúnyosnak hatni, amikor ezen a néven szólította, a férfi mindig bók-nak vette ezt.

Az apja Irakban esett el. John Spearsnek hívták. Kaira igazi neve Kathy Spears volt, de ezzel a vezetéknevvel már volt egy híres énekes.

Géniusz állt elő a Kaira DeLeon névvel.

– Csak nem Juan Ponce de León után? – kérdezte tőle Kaira.

– Ki után?

Hiába, egy született géniusz.

Kaira elmagyarázta Géniusznak, hogy ki volt Juan Ponce de León, meg hogy miatta lett az első albumának a címe az, hogy *The Fountain of Youth*, vagyis *A fiatalság forrása*. Géniusz úgy gondolta, hogy stílusosan néz ki, ha a De Leont egybeírják, nagybetűvel a közepén.

Kaira akkor hallott először Juan Ponce de Leónról, amikor negyedik osztályosként a pensacalai haditengerészeti légítámaszponton lakott. Az ottani iskolában meg kellett tanulnia Florida állam történelmét. A tanév vége viszont már Fort Myerben érte, ahol a diákok egész évben Virginia állam történelmét tanulták. Soha nem töltött egy teljes tanévet ugyanazon a helyen.

– Jött valami Billy fiútól? – kérdezte most Fredtől.

A testőr tagadólag megrázta a fejét.

– Jaj, de kár! – színlelt sajnálkozást Kaira. – Pedig olyan aranyos leveleket ír.

– Ez nem vicces – intette le Fred.

– Szerintem pedig irtó vicces – közölte Kaira, és énekelni kezdett egy közismert dalt. – *Ó, merre jártál, Billy fiú, Billy fiú? Ó, merre jártál, aranyos Billy fiú?*

Billy fiú eddig négy levelet küldött neki. Ezekben megírta, hogy szerint Kaira szép, hogy úgy énekel, mint egy madár, és hogy valamikor meg fogja ölni.

Génusz rögön az első levél után felbérelte Fredet. Kairát nem lepte volna meg, ha maga Génusz írta volna a leveleket, hogy ráijessen, és rábírja, hogy maradjon mindig a szállodai lakosztályában. A menedzsere ugyanis irányításmániás volt. A lány abban is biztos volt, hogy Fred mindenről beszámol neki vele kapcsolatban.

– Érkezett egy újabb házassági ajánlat – újságolta Fred.

– Fehértől vagy feketétől?

Fénykép is jött a levéllel együtt. Fred megnézte magának.

– Fehértől – felelte.

– Mi ütött belétek, fehér férfiak? – tette fel a költői kérdést Kaira.

A hetedik házassági ajánlatot kapta, és mindegyiket fehér férfitől.

Fred óvatosan becsúsztotta a levelet és a fényképet egy simítózáras tasakba.

– Ezt miért csinálod?

– Az FBI miatt.

– A fickó elvenni akar engem, nem végezni velem – hangsúlyozta Kaira.

– Vannak, akiknek ez egy és ugyanaz – mondta Fred.

Kaira meglepődve ránézett. A Kretén most az egyszer valami mélyenszántót mondott.

– Megnézhetem?

Fred odaadta neki a tasakot.

Kaira felnevetett, amikor meglátta a fényképet.

– Hogy hasonlít rád! – A fotó egy feltűnően izmos, meztelen felsőtestű férfit ábrázolt. Az egyetlen különbség közte és Fred között az volt, hogy az ő haja hosszú és hullámos volt, míg a testőré katonásan rövidre nyírt.

– Meg kéne növesztened a hajad – szúrta oda Kaira, ahogy visszaadta a tasakot.

Hiába a hét házassági ajánlat, még soha nem volt barátja.

*

– Oké, akkor mondom, hogy mi a helyzet – hadarta Röntgen. – Szóval az a helyzet, hogy Kaira DeLeon Austinban is fel fog lépni, mert valamit elcseszték San Antonióban. A jegyeket holnapután kezdik el árusítani. Darabját ötvenöt dollárért.

– Ötvenöt dollár egy koncertjegyért? Nem hiszem, hogy erre befizetnék.

– Philadelphiában két első soros jegyért hétszázötven dollárt adtak. Darabjáért.

Hónalj nem akart hinni a fülének.

– Hétszázötven dollárt...

– Darabjáért – ismételte el Röntgen.

– Mondjuk, szép hangja van – ismerte el Hónalj. – Olyan kacér, meg játékos. Mindig felismerem, ha hallom.

Röntgen úgy nézett rá, mintha elment volna az esze.

– Engem nem a véleményed érdekel! Nekem hatszáz dollár kell. – Majd úgy folytatta, mintha máshoz beszélne.

– Előadja nekem a véleményét, mintha szakértő volna.

– Ha nem gondolnám, hogy szépen énekel, akkor nem adnék neked hatszáz dollárt.

– Mert oda fogod adni nekem a pénzt?

Hónalj fontolóra vette az ajánlatot.

– Akkor mondom, hogy mi a helyzet – folytatta Röntgen. – Egy ember összesen csak hat jegyet vehet. Szóval mi ketten tizenkettőt tudunk venni. Az hatszázhatvan dollár. Hatvan dollárom már van, a többit neked kéne beletenned. És ezért a kisujjadat sem kéne mozdítanod. Mindent én fogok csinálni. És aztán osztozunk a haszonon.

– Szóval hatszáz dollár – sóhajtott nagyot Hónalj.

– Egy jegy árán visszajön neked – győzködte Röntgen.

– Senki nem fog hatszáz dollárt adni egy jegyért.

– Philadelphiában hétszázötvenet adtak.

Hónalj fogta az ásóját, és elkezdett földet szórni a PVC-csőre.

– Oké, mondjuk azt, hogy csak kétszáz dollárért tudunk eladni egy jegyet – magyarázta Röntgen. – Ebben az esetben három jegy után visszakapod a pénzed. Én abból egy centet sem fogok látni. Én a következő jegyből kapom vissza a hatvan dolláromat, a többi után pedig osztozunk. Szóval te igazából egyáltalán nem vállalsz semmilyen kockázatot. És három jegyet tutira el tudunk adni.

Hónalj közben visszarakta a gyeptéglákat, és most letaposta a bakancsával.

– Gondold csak végig! Ez olyan, mintha valaki pénzt ajánlana neked, hogy állj sorba helyette. Mi lenne például, ha a főnököd azzal állna elő, hogy: „Hónalj, azt szeretném,

ha ma ásás helyett sorba állnál helyettem, és ezért kapnál ezer dollárt.” Nem vállalnád el?

– Dehogynem.

– Na, ez egy és ugyanaz! – győzködte Röntgen. – Vannak emberek, akik hajlandók ezer dollárt fizetni nekünk azért, hogy sorba álljunk helyettük. Csak még nem is tudjuk, hogy kik azok. Néha muszáj valami újban gondolkodni.

Sziréna harsant a rádióból.

– Ó! Ó! – kiáltott fel Röntgen, és az övéhez erősített mobiltelefonjáért nyúlt.

A sziréna hangját egy elektromos gitár generálta, amely lassan elhalkult, és fokozatosan hangok és akkordok kavalkádjává alakult át. Ez Kaira DeLeon legnagyobb slágerének intrója volt.

*Mindig ha-hallok egy hangjelzést,
valahányszor fe-felbukkansz.
Ha me-megpróbálsz rám pillantani,
azzal kockáztatod a biztonságomat.*

– Gyerünk már, gyerünk már! – sürgette a telefonját Röntgen.

*Vörös riasztás!
Re-remeg mindkét kezem.
Vörös riasztás!
Csi-csikar a hasam.
Vörös riasztás!
Re-remeg a föld a talpam alatt.*

– Igen... Ne, várjon! – mondta a telefonba Röntgen. – Csak várjon egy...

Aztán mérgesen visszaakasztotta a mobiltelefont az övére.

– A hatodik volt – dohogott. – El tudod ezt hinni? A hatodik! Az ötödik kap két ingyen jegyet. Utálom ezt a telefont. Ezen túl lassú a gyorshívó. Áruld el nekem, hogyan versenyezzek azokkal a gazdag fehér kölykökkel, akiknek a legújabb mobiljuk van?

– Hát, ez szívás – mondta Hónalj.

– Ez legalább négyszáz dollárt hozhatott volna nekünk – panaszkodott Röntgen.

– Nekünk?

– Persze, öregem, mert mi már üzlettársak vagyunk, nem igaz?

Hónalj komolyan elgondolkodott a kérdésen. Ha most odaadja a hatszáz dollárt Röntgennek, akkor is marad még legalább kétszázhetven dollárja.

– Nem igaz? – kérdezte ismét Röntgen.

Vörös riasztás!

Fe-fejemben csak a sziréna hangja zúg!

Vörös riasztás!

Be-bennem minden rendszer leáll!

– De, igaz – bólintott Hónalj.

Röntgen megveregette a vállát.

– Nem fogod megbánni.

Hónalj máris megbánta.